

Влюбени ако разлжчи —

Никога не ще хароса

Гласът на Рада трепти като песен на гугутка, кога гургурикът ѝ е негде прокуден. На звънливи вълни, като от сребърни крила, песента проехтя в нощна тишина и сякаш догонваше току що млъкналите звуци на кавала.

Добриян я слушаше и на неколко пъти понече да се спустне да чде при Рада, па каквото ще да става, ала бащина повеля си спомняше и неволно крака подгъна.

— Татко, не си ли бил и ти млад! — възнегодува Добриян и отпусна глава.

— Какво да се прави! — се чудеше Добриян.

А песента на Рада се носеше като стенание в ноща и на Добрияна се стори, че звездите престанаха да трептят за да изслушат песента; че ноща някак просветна, за да бжде ласкана от милите думи на Рада, че равно Загоре ухае на свежест, за да облжхне гърдите на певицата.

Вслушан в Радината песен — на Добриян се стори че за пръв път разбра тайните на ноща. Сега му стана ясно, че ноща е за влюбените. Никога не е извиквало днене песента такива чувства у него каквито преживяваше сега.

Той разбра, че само нощя любовта е тжй силна и галйовна, че може да подлуди човека. Никога не му е ставало тжй друго за да пророни сълзи от радост, а сега ей сълзи неволно се ронят по бузи.

Защо плаче — неможе да каже. Но той усещаше, че му става по леко на гърди. Ноща му се струваше като топла пазва, гдето той е подслонил глава, а песента — ласка, която гали и униса.

Обаян той летеше върху крилата на Радината песен.

А Рада, топлена от спомени по Добрияна пееше вджхновенно. Тя пееше по онова, което милва душата като непостигнат блян, за трепетната младост, която боледува от любов; тя пееше за нещо, което сама не разбира, ала което ѝ е тжй близко.

Песента ѝ питаше ноща:

„Защо, о звездна нощ, си тжй обайна и пленителна? Защо планината, която едва се мярка в здрача, нещо на-